

Jak jsme nepostoupili v Havířově

Po (celkem očekávaném) neúspěchu juniorek jsme si dělali přece jen nepatrné naděje v baráži o EL kadetek. Tyto naděje se ovšem začaly rozplývat už v pátek, kdy si Barča přivodila jedno ze svých dalších zranění a byla tím pro víkend mimo hru a také Růžina viróza ji znatelně oslabila, takže dohromady odehrála za víkend s bídou 20 minut. Tím se rozpadla, lépe řečeno vytratila naše útočná osa, v rolích rozehrávačky se představily Jitka, Tereza, Majda, ale ani jedna výpadek té nejzkušenější nenahradily.

I v plné sestavě bychom však měli značné těžkosti konkurovat oběma soupeřům, které los svedl do jedné skupiny a tím logicky jednoho z nich poslal na rok do dorostenecké ligy. V hodnocení se zřejmě s mnoha očitými diváky neshodnu – nemyslím si, že hráčky sobotní zápas vypustily, vzdaly nebo dostatečně nebojovaly, ale vidím to spíš tak, že mnohé hráčky basketbalově na lepší výkony a tím i na vyšší soutěž nemají. Což nemá být kritika, ani jejich zatracování, ale jen prosté konstatování faktu. Oba soupeři byli rychlejší, agresivnější, důraznější a hlavně – basketbalově dovednější (což platí hlavně o sobotním Hradci). Teprve na kvalitní basketbalové základně (především zvládnutí individuálních činností a také dostatečných herních návyků, čímž myslím hlavně obrannou spolupráci) se dá přidat něco bojovností, snahou a vůbec morálními vlastnostmi. Nevím, zda se tak stane, ale mohlo by to být poučení i pro mladší tým, který se bude o podobný postup – doufejme – pokoušet za rok.

Co nám konkrétně chybí ? **Kvalita driblinku** – jen v sobotním zápase jsme si asi pětkrát ukopli míč, což se Hradci nestalo ani jednou. **Kvalita přihrávky** – v neděli jsme třikrát nevyhodili z autu (nikoli proti pressinku) prostě jsme se jen špatně uvolnili nebo nepřesně přihráli. Snažíme se o vnik a vyhození na střelce, ale pokud tomu střelci přihrájeme do výše kolen, žádná střela nebude. **Pestrost zakončení** – neumíme střídat „stop jump“ se zakončením dvojtaktem, neumíme hrát ve vnitřním i ve vnějším prostoru (hrájeme monotónně buď tam nebo tam). A to nejdůležitější – **předvídatost a schopnost rychlých reakcí v obraně**, především při vypomáhání. Přihlížení vniku soupeřky do mezery mezi její a další obránkyní se v sobotu stalo normou, v neděli pak zase chyběly druhé rotace po výpomocích Terezy N. nebo Darči – menší křídla tuhle činnost neovládají nebo nemají dost soustředění. Jak odstranit tyto nedostatky ? Inu jinak to nepůjde, než tréninkem. Tři tréninky týdně na žádnou extraligovou úroveň stačit nebudou (bohužel některé hráčky neodtrénovaly v poslední době ani to) , ale prostý počet minut není k ničemu, pokud chybí soustředění a uvědomělost, tedy nikoli jen prostě naplňovat jakási „ cvičení“, ale vědomě trénovat to, co té které nejde, neulehčovat si úkoly a už vůbec nepodléhat dojmům, že „ to v pohodě dávám“.

Doskování bylo jednou z činností, ve které jsme dost překvapivě jako tým nezaostávali, i když jednotlivci mají stále mezery. Víckrát jsme se přesvědčili, že pokud soupeřkám dáme tři míče po sobě, skončí jejich útok košem. V čem jsme jednoznačně propadli, byl obrovský počet ztrát, z velké části byly příčinami důvody uvedené v předešlém odstavci a také chybní nejzkušenější rozehrávačky. Obavy ze ztráty pak vedly k pasivitě v útoku a to celou naši produktivitu dále zhoršovalo. Konkurovat jsme tak mohli pouze tehdy, pokud jsme se dostali k volným střelám – a pokud jsme je proměnili. (sobota čtyři, neděle sedm trojek). Poněkud paradoxně ovšem zaostáváme v úspěšnosti trestných hodů – sobota 28/13 – 46%, neděle 23/13 – 56%.

Nedělní zápas nebyl aspoň ostudou jako sobotní, byť Havířov už jistě měl v hlavách postup a také s jistotou celé utkání vedl.

Sezóna týmu U17 měla charakter zvedající se a zase padající křivky. Po euforii z květnového turnaje v Belgii přišlo zklamání v Polsku (ani ne tak hrou samotnou, jako účastí), následovaly odchody (Simona, Dominika) a zdálo se, že se budeme potácet v DL v bojích o záchranu. Dvě vítězství z Prahy nás nastartovaly ke slušnému podzimu a přežili jsme i početní krize – vzpomeňme zápasy v Pečkách a proti Jičínu. Asi nejlepší basketbal jsme pak hráli v předkole play off proti Brnu, zápasy proti České Lípě už ale signalizovaly útlum (možná i únavu klíčových 2000 z náročné sezóny). Už uvedené zdravotní potíže jistě přispěly ke dvěma jasným porážkám o víkend, ale nebylo by správné všechno svádět jen na ně a přehlížet věci, ve kterých tak jako tak zaostáváme.

I tak je třeba ocenit ty, kdo odehrály největší počet utkání (Darča 34, Růža 31, Anička 31) a věřím, že každý zápas dal těm, kdo hrály, něco pro jejich basketbalový růst – samozřejmě těm, kdo si nechají poradit a jsou ochotné věci ze zápasu přenést do tréninku a tam na nich pracovat.

Rád bych poděkoval rodičům hráček za jejich ochotu a spolupráci, především v logistice, což se ukázalo i při řešení organizace při posledním dvojzápase. Po týdenním oddechu, po návratu děvčat U14 ze Skotska a po znovuzformování týmu pro příští sezónu je potřeba se pustit do práce, abychom za rok mohli psát s větší radostí o závěrečných utkáních sezóny.

Baráž o EL :

OSK Olomouc – Hradec Králové 55:102 (16:33, 23:62, 48:83)

Holcová 13 – 5/3, Rašková 13 – 2x3, 7/5, Štursová 11 – 12/5, Krátká 5 – 4/1, Slivečková 4,
Fukanová 4 – 2/1, 1x3, Ševčíková 3 – 1x3, Pouličková 2, Nesvadbová 1 – 2/1, Vyhlídalová,
Navrátilová, Polášková 0

BK Havířov – OSK Olomouc 79:57 (25:14, 50:30, 69:43)

Ševčíková 12 – 4x3, Holcová 12 – 15/10, Rašková 11 – 3x3, 2/0, Štursová 8 – 4/2,
Navrátilová 4, Slivečková 3 – 1x3, Fukanová 3 – 2/1, Krátká 2, Pouličková 2, Vyhlídalová,
Polášková, Nesvadbová 0.